

Sygn. akt II PK 216/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa K. B.
przeciwko Zespołowi Szkół Publicznych w B.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 czerwca 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 18 lutego 2016 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 lutego 2016 r., VII Pa (..) Sąd Okręgowy w W. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W. z 18 listopada 2015 r., IV P (...), którym to wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził na rzecz K. B. (powódka) od Zespołu Szkół Publicznych w B. (pozwany) kwotę 9.467,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi, nadając rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie kwoty 3.155,79 zł, oddalił dalej idące powództwo, nakazał pozwanemu uiszczenie opłaty stosunkowej od pozwu oraz zasądził na rzecz powódki zwrot kosztów postępowania, w ten sposób, że przywrócił powódkę do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach pracy i płacy. Ponadto Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego i obciążył go kosztami postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniósł pozwany, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na rozstrzygnięciu, czy Sąd Pracy w oparciu o art. 45 § 2 k.p. może orzec o niemożności lub niecelowości uwzględnienia żądania pracownika przywrócenia do pracy, w sytuacji, gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe jednoznacznie wskazuje za takim rozstrzygnięciem, a strona pozwana pomimo braku sformułowania zarzutu niecelowości lub niemożności przywrócenia do pracy wniosła o oddalenie powództwa w całości i wskazała, że nie zasługuje na uwzględnienie żądanie powódki uznania wypowiedzenia za bezskuteczne, a po rozwiązaniu umowy o pracę przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach – a zatem tym bardziej na uwzględnienie nie zasługuje ewentualne roszczenie alternatywne (którego powódka nie formułowała).

Pozwany podniósł również, że w jego ocenie skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, z uwagi na uchybienia jakich dopuścił się Sąd drugiej instancji przy rozpoznawaniu sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w niniejszej sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), co wymaga na wstępie uwagi o charakterze porządkującym. W orzecnictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355).

Pozwany w pierwszej kolejności powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Odnosząc się do powyższej przesłanki przyjęcia

skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż w razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Sformułowane zagadnienie powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego lub też będzie miało znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw w przyszłości. Tymczasem sformułowane przez pozwanego zagadnienie prawne w sposób jednoznaczny odnosi się do przedmiotowego postępowania, o czym przesądza już sama jego konstrukcja. Brak mu zatem waloru uniwersalności, który warunkowałby jego rozpoznanie w postępowaniu kasacyjnym.

Odnosząc się z kolei do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, należy zauważyć, że w judykaturze przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi, zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby pogłębionej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13, LEX nr 1402642 oraz z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, LEX nr 560577 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX nr 1522063), czego nie można stwierdzić w rozpoznawanej sprawie.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

